

ver Overpris, er det for at faa den Kvalitet, som de anser for at være den billigste. Der er ikke delte Meninger mellem Slagterne om, hvilket Kreatur de skal købe for at faa det bedste og det billigste Kød. Hvis man nu vil begrænse Overprisen til f. Eks. 10 Øre pr. Pund levende Vægt, som det har været foreslaaet, saa løber man den Risiko — hvad alle sagkyndige er enige om —, at Udlandet erholder de bedste og de forholdsvis billigste Dyr, medens Hjemmemarkedet kommer til at beholde Knoglerne. Det vil ganske simpelt gaa saaledes, at de udenlandske Købere betaler en Mand, der f. Eks. har 5 Stkr. Kvæg, deraf et prima fuldt fedet Dyr, en stor Overpris for de magre for at faa det gode Dyr med; da han ikke maa give Overpris for det fede Kreatur, maa han give et Par Klassers højere Pris for det magre. Derfor tror jeg ikke, at man handler i Hjemmemarkedets Interesse ved at forbyde, at der betales en Overpris for de gode Dyr, som i Virkeligheden giver det billigste Kød.

Til denne Lovs Administration vil der selvfølgelig kræves betydelige Udgifter, og jeg er ikke sikker paa, at hele det Apparat, som skal sættes i Scene, vil komme til at gøre fuld Nytte for Pengene. Jeg har allerede nævnt, at det er meget upraktisk at fastsætte Maksimalpriser paa de enkelt Stykker Kød; det store Flertal af dem, der har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, anser det for ganske uoverkommeligt at regne med en 80—90 forskellige Maksimalpriser paa Kød. Vi fik ikke meget at vide om, hvordan den højtærende Minister har tænkt sig at praktisere Loven; det kan ogsaa overvejes i et Udvalg, om der kan sættes nogle nærmere Bestemmelser ind i Loven i saa Henseende; i Lovforslaget staar der blot, at Indenrigsministeren bemyndiges til at træffe de fornødne Foranstaltninger. Jeg vil spørge, om der med de Kommuner, der nævnes i § 4, tænkes paa dem, som trods deres Protest har maattet aflevere det Flæsk, de havde hensaltet, og har maattet afstaa det til andre Kommuner og saa faaet noget i Stedet, som ikke var saa godt. Er det derfor, de skal have Erstatning? Jeg vil gerne vide, hvad der egentlig menes med de første Linier af § 4. Har disse Kommuner haft noget Tab, er det jo rimeligt, det bliver dækket, og saaledes som Stillingen er, er det ogsaa rimeligt, at der gives et Tilskud til Slagterernes Drift. Det var for øvrigt en noget lignende Situation, adskillige Mejerier kom i, da Smørloven blev vedtaget. Det er mig

bekendt, at adskillige Mejerier har haft Tab; jeg ved et bestemt Mejeri, som havde et Tab paa ca. 4'000 Kr., fordi det ikke kunde faa fastsat den Pris for Mælken, som det efter Loven havde Tilladelse til at tage, og der var en Maanedstid, hvor det maatte betale mere for Mælken, end det fik for den. Dette Forhold ligger ganske vist noget udenfor det foreliggende Emne, men det er et ganske analogt Tilfælde, thi det var et Tab, der paaførtes Mejerierne paa Grund af Lovgivningsforanstaltninger, altsaa uden deres egen Skyld.

Efter min Mening bør Loven tidsbegrænses, den bør f. Eks. kun være til 1. Januar — eller maaske en anden Dato —, det skal jeg ikke udtale mig saa bestemt om. Efterhaanden som Flæskeproduktionen tiltager, vil Flæsket jo gaa ind i Rationeringen.

Den 7-Øres Udførselsafgift kan jeg, som sagt, tiltræde; den bør bevares, saa længe denne Ordning bestaar, men den bør bortfalde, naar Flæskeproduktionen er tilstrækkelig til at dække de fastsatte Rationer.

Angaaende Prisen vil jeg gerne spørge, hvorledes man har tænkt sig, det skal gaa til Efteraaret, hvis man skulde komme i samme Situation som i Fjor, at adskilligt Kød kunde sælges til 80—100 Øre pr. kg, medens Tilskuddet til Forsyningen er ansat til 160 Øre pr. kg. I saa Fald skal Folk jo have Penge tilbage paa deres Mærker for at faa Kødet — men det kommer man vel nok over.

Af de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger fremgaar det, at Flæskerationeringen, saaledes som den var planlagt efter Kornloven, vilde koste Staten 784'000 Kr. pr. Uge. Den her foreslaaede Rationering af Flæsk og Kød er anslaaet til at koste Staten 1'016'000 Kr. pr. Uge. Forskellen er altsaa 232'000 Kr. Dette Beløb foreslaas i Lovforslaget dækket ved, at man fordobler Udførselsafgiften, saa at den altsaa bliver 14 Øre pr. kg. Man regner hvert Stykke Kvæg til 400 kg, altsaa 56 Kr. i Eksportafgift pr. Stk., og da man beregner en Gennemsnitsudførsel af ca. 5'000 Stkr. om Ugen, bliver det altsaa i alt 280'000 Kr. om Ugen, som Staten paa en Maade tjener. Nu er 400 kg levende Vægt vistnok noget lavt ansat; man kan nok sige 425 kg, hvilket giver ca. 60 Kr. i Afgift pr. Stk. Derved vilde Staten „tjene“ 68'000 Kr. Det er dog ikke rimeligt at lægge dette paa Landbruget. Regner man med den hidtidige Afgift af 7 Øre, altsaa 30 Kr. pr. Kreatur,